

[Elisabeth Bruun Olesen]

ændret, er, at rådighedsbegrebet er blevet opblødt, så man ikke skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet i den periode, og det er vel en lidt tænkt situation. Rådighedsbegrebet har i den forbindelse vel nærmest været noget, der gjaldt af navn, ikke af gavn.

Det er dokumenteret, at det især er kvinderne, der bliver ramt, og at det er Kvindeligt Arbejderforbunds medlemmer, det vil gå ekstra hårdt ud over. 73 pct. af de medlemmer, som er i Kvindeligt Arbejderforbund, er faktisk gået ud af 7. klasse. Det har vi talt meget om i udvalget, og på et spørgsmål, om der i planlægningen af uddannelsestilbudene er taget hensyn til de mange ikke-faglærte kvinder, kan svaret i al sin enkelhed koges sammen til: kvinde, søg ind i mandefag! Det er et helt utilstrækkeligt og forkert svar. Det springer let og elegant hen over, hvordan en 45-årig kvinde med 7 eller 8 års skolegang bag sig skal kunne blive omskolet til f.eks. metalarbejder.

De erfaringer, der eksisterer med mandefagsstrategien, siger, at de kvinder, der søger ind og skal være normbrydere, skal være stærke og motiverede, og de skal i øvrigt have meget stor vejledning og opbakning, for at resultatet kan blive godt. Det er den rene og skære galimatias at tro, at en af de svageste grupper på arbejdsmarkedet, nemlig de midaldrende, ufaglærte kvinder, skulle kunne fungere som en spydspids i en sådan strategi.

I øvrigt er den nødvendige vejledning overhovedet ikke til stede. F.eks. er der kun 14 ligestillingskonsulenter, og det kan ikke dække behovet. Og på det øvrige arbejdsformidlingsområde skæres der 135 stillinger væk over det næste par år. Det vil sige, at et stærkt reduceret arbejdsformidlingspersonale nu skal udføre en ekstra vejledning ikke blot over for de kvinder, der skal ind i mandefagene, men også over for alle de andre langtidsarbejdsløse. Som der står så smukt i betænkningen, skal man jo forstærke sin vejledning: der skal lægges op til individuelle samtaler, hvis det er nødvendigt, men der er ingen, der har kunnet svare på, hvordan et formidlingspersonale, der er stærkt reduceret, skal kunne nå det arbejde. Derfor er det simpelt hen hensigtserklæringer uden et reelt indhold, og det er også blevet præciseret igen og igen.

Endvidere har regeringen og de radikale bedyret, at der skal – med ti streger under

»skal« – være tilstrækkeligt med uddannelsesmuligheder på områder med gode beskæftigelsesmuligheder, og at alle langtidsarbejdsløse skal have mulighed for at følge en uddannelse, der har gode beskæftigelsesmuligheder, inden for de 2½ år, der normalt er dagpengeret i efter første jobtilbud.

Men til trods herfor har regeringen og de radikale ikke villet forpligte sig til at love, at de langtidsarbejdsløse, som efter endt uddannelse ikke får et arbejde, eller de langtidsarbejdsløse, som slet ikke kommer ind i uddannelsessystemet, fordi der er kapacitetsmangel, ikke vil komme på nedsatte dagpenge, også selv om den sidstnævnte gruppe så ihærdigt skulle kunne dokumentere, at de faktisk har søgt en uddannelsesplads.

Dette viser lige netop hulheden i regeringens og de radikales hensigtserklæringer. Hvis man vidste det og mente det, ville det jo ikke skade nogen, at det stod, så alle kunne forstå det – også VS. Hvis regeringen og de radikale, som jeg sagde før, virkelig mente, at der ikke var nogen, der skulle på nedsatte dagpenge, hvorfor opererer man så overhovedet med muligheden? Det er faktisk heller ikke til at forstå for os.

Endvidere vil jeg påpege, at mange af de kursus og 15.000 uddannelsespladser, der tales om, er uddannelsespladser, uddannelsesmuligheder og kursus, hvoraf en del allerede kan bruges af de arbejdsløse i dag, uden at de mister dagpengeretten. Så reelt er det, der er sket, en opblødning af rådighedsbegrebet; man kan nu også tage kompetencegivende uddannelser, men der er ikke ret mange af dem, og der er slet ikke nok til at dække behovet.

Under det udvalgsarbejde, der er foregået siden sidste gang, har vi bl.a. haft besøg af en deputation af SiD-afdelinger på øerne, og de har påpeget og bevist, hvordan de små øsamfund kommer i en aldeles forfærdelig situation. Der findes jo ikke uddannelsesinstitutioner eller tekniske skoler på disse øer, der er kun HF-enkeltfagskursus, og dem har man altid kunnet gå på og bevare sin dagpengeret. Det vil sige, at de langtidsarbejdsløse skal til fastlandet for at gå på efteruddannelseskurser. Men den offentlige transport til og fra disse øer er for det første meget dyr, og for det andet er det ikke muligt at komme frem og tilbage samme dag og følge undervisningen på en teknisk skole. Det vil